

ΠΑΛΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΣΠΙΤΙ

Μία ημέρα μιάς πλησίας στο δρόμο ο φίλτατος κ. Δήμος Βρα- τούνος και μιάς είτε μυστηριώδους :

Το περίεργο εκείνο σπίτι είχε δύο μεγάλες πέ- ρογες λιθοχτισμένες εμπρός στην είσοδό του.

πλές μάντρες γύρω, ψηλότερες από το σπίτι. Δεν έχω καιρό έγώ να εξεκαθίσω τι μυστήρια γίνεται εκεί. Δεν πάτε οεις ;

— Άκουξ λέει... Έτσι την άλλη μέρα εξοστρατίσαμε και το ξεστρητώσαμε. Βοί- σκοναν 500 σχεδόν μέτρα παραπάνω του νεοανεγειρο- μένου τότε οικισμού της Καλλιθέας, προς το ανα- τολικό μέρος, κοντά σε μερικόν γηλόφους, μόνο και έρημοζ. Ήταν δε πολύ περίεργα χτισμένο. Ή είσο- δος του ήταν προς το μέρος του λόφου, από τον ό- ποιο τον έχωριζε ένας δρομίσκος πλάτους δύο μέ- τρων, ώστε να μπορεί να περνάει αμάξι.

Δεξιά και αριστερά της πόρτας ήταν χτισμένες με λιθάρι τελεκητό και ασδέκτη, δύο τεράστιες πέ- ρογες, ύψους 3—4 μέτρων, φιασμένες έτσι, ώστε όποιος έπιγαινε με αμάξι στο σπίτι, να μπορεί να κατεβή και να υπή μέσα, χωρίς κανένας, ούτε από τη μία μεριά, ούτε από την άλλη του δρόμου να τον δη.

Ήσαν σάν δύο μεγάλα και ύπερόψηλα παραβάν, λιθοχτιστά, ή πέτρινες αυτές.

Άλλα και το ξεστρητό γενικόζ του σπιτιού ή- ταν πολύ παράξενο. Γιατί πρώτα-πρώτα σπίτι δεν φαινότανε. Ή μάντρα που το τριγύριζε, ήταν τόσο ψηλή, που μόλις φαινότανε ή κορυφή της στέγης του. Έβριζε τις μάντρες των τοιχωζών σπιτιών, που φούσανε το γινναζονήτι. Όταν φτάσαμε εκεί χτυ- σάμε, φωνάζαμε, μιά καιμιά απάντησις δεν μιάς δό- θηκε από το σπίτι.

Άλλη κατοικία δεν ήταν εκεί γύρω, να φωτί- σουμε.

Οι κάτοικοι της Καλλιθέας—οί τόσοι ολίγοι τότε —τίποτ δεν ήξεραν.

Έτσι φράγαμε, με τὰ μυαλά προσημένα από φαν- τασία. Τι να ήταν εκεί μέσα ;

Ήταν κέντρον έρωτικόν συνεντεύξεων, μυστικό και άποιαζομένο, καιμιάς μεγαλοκηνιάς ; Ήταν τό- σος οργισόν και σινανήσεων, νέων και νεανιδών καιμιάς μυστικής έρωτικής φηροκίας ;

Ήταν μέρος σκοπιών έργλημάτων, μαζών ανθρώπων, άπαισιών και άμοσταγών ;

— Καλά και πως το ανακάλυψες εσύ ; Ρωτήσαμε την άλλη μέ- σα τον κ. Βρατσάνο.

— Έλαμε έντοποσ ή κατασκευή του σε κάτι κινηγούς, μιάς ει- πε. Παρομένονταν κ' αυτοί, μιά τίποτα δεν ανακάλυψαν.

— Λές να κριόβεται εκεί καιμιά... μεζά- τια ;

— Ποιός ξέρει!... Ή- σως να είνε κα'... αλε- ποδ' ! Οι κινηγοί το ει- πανε σ' έμένα, προσε- πάθησα κ' έγώ να μά- θω τι γίνεται, αλλά αί- νημα έμεινε και για μένα!...

Την άλλη μέρα, κατά το δειλινό, να μιάς πάλι εκεί, μ' ένα αμάξι με οχοινιά, σκάλες, λω- στούς και ξυνάρια!...

Στην πόρτα καρφώσαμε ένα χαρτί

Χτυπήσαμε πρώτα την πόρτα μιά και πάλιν σιωπή.

Μετάξωμε πέτρος μέσα, για να βγή κανείς να μιάς κινή παρα- τήρησι, φωνάζαμε, απάντησις καιμιά!

Τότε βάλαμε τη σκάλα, ανέβηκε κά- νω ένας από μιάς, έπιστάθησε από ψη- λιά κ' έπειτα κατέ- βηκε μέσα, παραβί- ασε τη κλειδαριά της μεγάλης πόρτας, της κρηιάς είσοδου, με τον λωστό, κ' έτσι μπηγάμε όλοι.

Σωστή διάφορξ! Έκ πρώτης όψεως τίποτε το βριστο μί- σου εκεί. Μιά άλλη ξερη, με λίγα γεωγ- ρικά εργαλεία και δίπλα σε μιά άκρη ένα σπιτάκι, στο ό- ποιο φιά έμεινε ή ύ- πηροσία ή ο κηροζού του πλαγιού ζήτων. Κοντά στην κρηία είσοδο βρισκόταν το σπίτι ισόγειο, λιθοχτιστό, χαμηλότερο από τη μάντρα, με δύο μεγάλες καιμιάς και με παράθρη γυρισμένα προς τον τοίχο, πράγμα το όποιο συντελο- σε στο να μη φωτίζεται καλά, ή μάλλον να μη φωτί- ζεται διάλον!

— Σ κ ο τ ο ς καλύπτει τὰ έδω τελειώμενα ! είτε κάτοπος καλαμποριστής εκ της παρξας.

Διαρρηξίμα άμείσοζ και τις πόρτες του σπιτιού. Μέσα στις καιμιάς βρήκαμε μερικά παληόροζα, κάτι ποτιστήρια, ένα κρεβάτι και ένα ομορφο στήμμα και άταξία και άκαθαρία μεγάλη και άπίστετη.

— Δεν μου φαίνεται να γίνεται π α σ τ ρ ι κ έ ς δ ο υ λ ε ι έ ς, έδω ! Ελτε και πάλιν ο καλαμπο- ριστής.

— Και όμως άόμοια τίποτα δεν μ ε ρ ι σ τ ή κ α μ ε ε, απάντησε άλλος άκ' την παρξά.

— Άνάγκη πάσα βίωσις όλα αυτά νά δ ι α λ ε υ κ α ν θ ο υ ν, ελεγε ένας τρίτος!

Ο μακαρίτης ο Ροδοκανάνης, ο όποιος μετείχε και αυτός της έπιδρομής, με μιά κλωστή άνέτρεψε ένα ξύλινο κιβώτιο και ξεγυθίρην από αυτό στο πάτωμα, κάτι άποιοφία ονταρά και έλεεινά.

— Μορξ παιδιά, μιάς λέει, τούξ έθγαλα τὰ... ά π λ υ τ α σ τ ρ ι κ έ ς ο ρ α !

Παρ' όλα όμως αυτά, τίποτε δεν έ ξ ε κ α θ ά ρ ι σ ε ή έρευνα.

Άφορ τὰ ξεστάσαμε όλα, άνοιξαμε και τὰ θυρά- ρια, σάσαμε και την πόρτα του μικρού σπιτιού της ύ- πηροσίας ή του κηροζού, που ήταν άδειανό σχεδόν κ' αυτό, και δεν βρήκαμε τίποτε το βριστο, ούτε σκελε- τούς, ούτε αίματα, ούτε φωτογραφίες βαφονιδιών. Τέ- λος, άφορ έσκάψαμε και σε δύο-τρία μέρη της άλλης, μήπως και βρούμε πτώματα, φράγαμε, καρφώσαντες στην πόρτα του σπιτιού ένα κομμάτι χαρτί με την έξψη έπι- γραφή, ή όποια απέδλεκε μάλλον στην άκαθαρία του :

Κύριε άγνωστε και περίεργε ιδιοκτήτα.

Δεν κατορθώσαμε ν' ανακα- λύψουμε τί μυστήριο καλύπτει αυτό το παρξένο σπίτι σου. Μο- λαταύτα φρέγγουμε, πεπαισμένοι, ότι έδω μέσα δεν γίνεται « π α σ τ ρ ι κ έ ς δ ο υ λ ε ι έ ς ! »

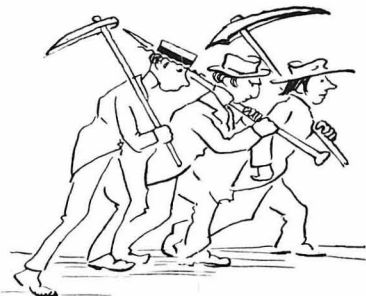
Φύγαμε, άλλα το μυστήριο δεν μιάς άφινε ήσυχος.

Καταστρώσαμε λοιπόν ολόκλη- ρο σχέδιο, διαλεικάνοσος του μυσ- τικού.

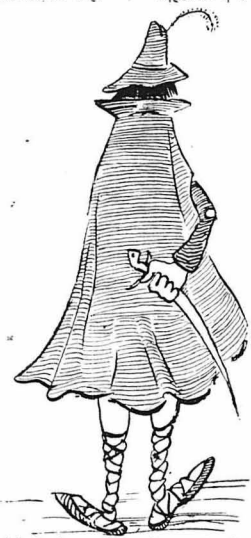
Συνέθη όμως έντομεταξόν ο πό- λεμος του 1912, όλοι έσορξίσα- με, έργα κ' έγώ για τη Μακε- δονία, και από τότε δεν έξανα- γύρισα, σχεδόν στην Αθήνα.

Κι αν κατέβαινα καιμιά φορά για 2—3 ήμερες, άλλες δουλείες κ' άλλες σκοτούρες με άπασχο- λούσαν.

Τό Φλεβάρη που μιάς πέρασε, Κανένας σκελετός δεν βρέθηκε...

Την άλλη την ημέραν ένα συνεργείο κατέφθανε εκεί με λωστούς και με ξυνάρια!...

Άνθρώπων άπαισιών και ά- μυσταγών!...

Κανένας σκελετός δεν βρέθηκε...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

- Ο πρώτος σιδηρόδρομος λειτουργήσε στην 'Αγγλία στα 1826.
- Τα πρώτα ρολόγια κατασκευάσθηκαν στη Νυρεμβέργη στα 1477.
- Το τηλεσκόπιο χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά στην 'Αγγλία στα 1608.
- Το πρώτο ατμόπλοιο διέπλεσε... τον ποταμό Χούτσον της 'Αμερικής στα 1807.
- Τα πρώτα σπρίτ κατασκευάσθηκαν στο 1829.
- Οι φάκελλοι χρησιμοποιήθηκαν για πρώτη φορά στα 1839.
- Η πρώτη πυροσβεστική αντίληψη κατασκευάστηκε στα 1654.
- Η πρώτη μεταλλική πένηξ έγιναν στα 1830.
- Ο πρώτος Ιπποσιδηρόδρομος εισηγήθη στα 1826.
- Το πρώτο αερόστατο άνηψθη στα 1783.
- Ο πρώτος Καζομάς ξεβόδη στα 1460.
- 'Ατ' όλους τους λαούς την περισσότερη μπάρα πίνουν οι Βανωφοί.
- Κάθε Βανωφός πίνει, κατά μέσον όρον, 50 γαλιόνια μπάρα το χρόνο.
- 'Επειτα έχονταν οι 'Αγγλοι με 30 γαλιόνια και τελευταίως οι Γερμανοί με 13.
- Στην 'Αγγλία υπάρχουν 35.000 γάφτισες.
- Ο άνθρωπος άσθενει περίπου 9 ήμερας το χρόνο.
- Σ' όλον τον κόσμο περνούνται ήμερησίως 3.000 άνθρωποι.
- Τα λεωφορεία εισήχθησαν κατά πρώτον στην 'Αγγλία στα 1569.
- Το πετρέλαιο χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά προς φωτισμόν στα 1826.
- Τα τζιμιά εισήχθησαν στην 'Αγγλία κατά τον 8ον αιώνα.
- Κομπολόγια με γυάλινες ζάντες κατασκευάζοντο στην Αίγυπτο 2.000 χρόνια πρό Χριστού.
- Ο διαβήτης χρησιμοποιήθηκε στη Γαλλία στα 1150.
- Το πρώτο μαζιάφωρα στα ελληνικά θέατρα έγινε στα 1884.
- Η 'Ακρόπολις φιλοξενούσε άλλοτε σμήνη κοικονόβιες.
- Τις ρήμαζαν όμως κατά τα πρώτα μετά την 'Επανάστασι χρόνια, οι φάλακες του 'Ιεροού Βράχου.
- Τις τουφέκιζαν, τις σκοτώναν και τις πουλούσαν μεταλλασομωμένες στους ξένους περιηγητάς, ιδίως στους 'Εγγλέζους, που πληρώναν άδρά για ν' αποζητήσουν «γιατίνας της 'Ακροπόλεως»!...
- Ο μεγαλύτερος πεζοπόρος της 'Ελλάδος ήταν ο εφέτης Παρακευαΐδης.
- Ξεκινούσε... χάρην περικιτών από τη Λάρισα και ερχότανε στην 'Αθήνα με τα πόδια, άδιαφορώντας για τις ζέστες του καλοκαιριού και για τα κρύα του χειμώνα!...

ΤΑ ΠΙΟ ΩΡΑΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

- 'Ενα ανέκδοτο του Σααδῆ. Ποιό είνε το χειρότερο κακό. 'Ο Κλερδ' κι' ο δυσκαρσετημένος στρατιώτης. Μία σφαίρα που μιλάει πιο πειστικά άπ' το στρατηγό. Το πάθημα του Βάλτερ Σκωτ. 'Ο Σουλτάνος κι' ο Βεζύρης του. Τι έλεγαν η κευκουέζαγης. Το έπάγγελμα του αυτοκρατοράτος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.
- 'Ο Σααδῆ, ο περίφημος ποιητής του 'Αλβανιστάου, διηγείται κάποιον τό 'Ξηξ' ανέκδοτο :
- Μία φορά ένας βασιλιάς της 'Αραβίας προσκάλεσε τρεις σοφούς, έναν 'Ελληνα, έναν 'Ινδόν κι' έναν Πέρση, και τους ρώτησε ποιόν είνε το χειρότερο κακό.
- Γεραστιά μαζί με φτώχεια, αποκριθήκε ο 'Ελληνας.
- Η άνομιανσία, είνε ο 'Ινδός.
- Θάνατος δίχως καλά έργα πίσω του, απάντησε ο Πέρσης.

— 'Ο Γάλλος στρατηγός Κλερδόν όδηγησε κάποτε έν όρα μάχη, έβα τα τμήμα στρατού από ένα πολύ δύσκολο λέγασμα και συμβούλευε τους άντρες του να μην παρακινούντα για τις δυσχερείες της πορείας.

— Για σας που καθυλλικνετε όρασο ύλογο είνε καλά, απάντησε με τόλμη ένας στρατιώτης, αλλά για μας τους δυστηγομένους που σπάζουμε τα πόδια μας, δεν είνε καθόλου καλά :

— Μόλις τ' άκουσε αυτό ο στρατηγός που είχε καλή καρδιά ξεκαθάλιζε και παραχώρησε το ύλογο του στο δυσκαρσετημένο στρατιώτη.

— 'Αλλά μόλις ο τελευταίος ανέθηκε επάνου στο ζώο, τον βήρκε με έλκρικη σφαίρα και τον έβριξε κάτω νεκρό.

— Βλέπτετε Λοιπόν, είνε ο στρατηγός, γνωρίζοντας στους άντρες του, πως ή ψηλότερες θέσεις ένε και ή πιο επικίνδυνες ;

— Μία μέρα ο περίφημος μυθιστοριογράφος Βάλτερ Σκωτ ήθελε να μετρή ένα σπίτι, αλλά δεν μπορούσε ν' άνοξη την λέρτα.

— Φώναζε τότε ένα φτωχόπαιδο του δόκιμου, το όποιο πραγματικά την άνοιξε.

— 'Ο Σκωτ θέλησε να το άναμεινή, αλλά μη βροίζοντας φιλά στην τσέπη του, του έδωσε μια άσημα δαρχή που είχε, λέγοντας :

— 'Ατ' αυτή να κρατήσης ειςουσιάντε λεπτά και τ' άλλα έδωδητά πέντε να μου τά επιστρέψης.

— Δεν θα πεθάνω ποτέ, άν περμεινω να σου γυρίσω το ύπόλοιπο, αποκριθήκε το παιδι, πηδώντας και φεύγοντας.

— 'Ο Σουλτάνος Μαχμουτ ήταν ένας από τους πιο άμφοδούς ήγεμόνας και είχε μεταβάλει πολλές έλκρικες πόλεις σ' έρείπια.

— 'Ο Βεζύρης του όμως ήταν πολύφυρος άνθρωπος και λεπτότανε γι' αυτές τις καταστροφές του κριού του. 'Ο ίδιος ισχυριζόταν ότι ήξερε τη γλώσσα των πουλιών και καταλάβαινε ήτι κι' άν έλεγαν.

— Μία βραδιά που γύριζε άπ' το κενήρι μαζί με το Σουλτάνο, ο τελευταίος ειπε άπάνου σ' έναν τοίχο δυο κοικονόβιες και διάταξε το Βεζύρη να σταθή και ν' άκούση τι λένε.

— 'Ο Βεζύρης πλησίασε προς τα εκεί και προσποιήθηκε ότι πρόσχε στη συνομιλία των δυο πουλιών.

— Σε λίγο γύρισε κοντά στο Σουλτάνο και του ειπε πως δέγ τολμούσε να του φανερώση όσα άκουσε.

— 'Ο Σουλτάνος όμως έέμενε κι' ο έξυπνος σύμβουλός του του ειπε τότε :

— 'Η μη άπ' αυτές τις κοικονόβιες έχει γινώ κι' ή άλλη θυγατέρα και θέλουν να τους παντρευθουν. Σε μη στιγμή ή μητέρα του γινώ ειπε στην άλλη πως δέχεται την κόρη της για νύφη, αλλά με τον όρο να τις δώση για προίκα πενήντα χιλιασμένα σάτια. — «'Οχι πενήντα, αλλά πεντακόσια σου δίνω, αποκριθήκε ή μητέρα της νύφης. Φτάνει να βασιλεύη στον τόπο μας ο Μαχμουτ και ποτέ δεν θα λείψουν τα χιλιασμάτα...»

— 'Ο άπλοός Σουλτάνος τόσο πολύ σιγανήθηκε από τη διήγησι του Βεζύρη του, ώστε διάταξε να ξαναφιάσουν άπό τους δια τα χιλιασμένα σάτια και από τότε δεν έπεχειρήσε καμμιά νέα καταστροφή.

— 'Ο αυτοκράτορας Λεοπόλδος ειχε μεγάλη γλιση προς τη μουσική.

— Κρίμα, Μεγαλειότατε, που δεν είνιντε μουσικός! του ειπε μία μέρα ο αυλόαρχης του.

— 'Α, μη στενοχωρήστε γι' αυτό, του αποκριθήκε ο αυτοκράτορας ειρωνικά. Το επάγγελμα που έχω σήμερα είνε λιγά καλύτερο ύποθετο!...

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

καθώς ήμωνα με τον κ. Λούβαρη και με τον 'Αριστο τον Χασιρτζόγλου, να και σιναντώ τον φίλο μου τον Φ. Βάμβα.

— 'Ελα δω, μου λέει, ν' άκούσης κάτι που σ' ενδιαφέρει.

Και με παίρνει και με πάει σ' ένα σπίτι κάτω, εκεί κοντά στην όδον 'Αγαρών. Άνοιγουμε την πόρτα και να... ο Δήμος ο Βρατσάνος! Χρόνια είχαμε ν' άναμειωθούμε και είχαμε τόσα πολλά να ειπή και να ρωτήση ο ένας τον άλλο.

— Και για το «Μυστηριώδες σπίτι της Καλλιθέας», μου λέει, δεν με ρωτάς ;

— 'Αλήθεια, τι ήταν αυτό ;

— Μυστήριο, φίλε μου, μυστήριο, μεγαλείτερο άπ' ότι το φαντάζεσαι!...

— Δηλαδή ;

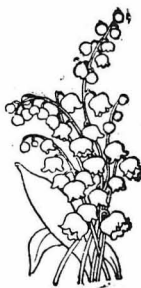
— Μην τά ρωτάς ! 'Εκεί όπου νομίζαμε πως ξεδιάλυμαε το μυστικό, εκεί πάλι έσοτεινάσε και περιεπλέχθησαν τα άκατανόητα που πολύ άκόμα!... 'Ελα αθιού να σου πώ. Θα χάσης τα μυαλά σου!...

Την άλλη μέρα όμως έφραγα.

Και έτσι το μυστήριο της περιέργου κατασκευής του σπιτιού έκεινου, εξακολουθει να μένη μυστήριο και άινιγμα άκόμα!...

Άινιγμα σωστό.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΗΜ. «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ». — Για το μυστηριώδες σπίτι της Καλλιθέας έχει γράψει από καιρού στο «Μπουκέτο» και έτερος ρεπορτερ έπιφροές του. 'Η έφημερίςες του καιρού έκείνου έκαμαν μεγάλο θόρυβο σχετικάς. 'Επενέθη τότε και η 'Αστρινουα. Τι έκακρίωσε όμως ; Τι άνακάλυψε ; Δεν θέλησε να το άνακοινώση στον Τύπο. 'Ετήρησε άπόλυτη σιωπή κι' έτσι το μυστήριο έμεινε σκοτεινό. 'Ημείς έν τούτοις θα παρακαλώμε τον κ. Βρατσάνο να μας γράψη πάλι ό,τι έξέρει σχετικάς, χάρην των φιλοπερίεργων άναγνωστών μας.